

MAKU
PONE

BIBLIOTEKA
SHTETIT

SH-1
p 85

yje
mbi
bar

vjersha

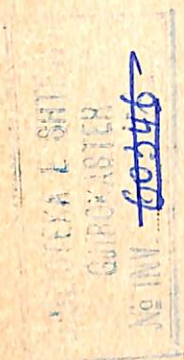
854-1

P 85

S

MAKU PONE

YJE MBI BAR

VJERSHA

SHTETIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

PORTRETI I VANGJEL LAMIT

*Në kooperativën bujqësore të
Grecallisë Vangjeli Lamin e
kanë njohur të gjithë dhe e
kanë dashur të gjithë...*

Pas buzëqeshjes tënde, —

arat e paanë.

Shtati yt

njëqind rrënjë pambuku njëherësh përfshin.

Shoh në sytë e tu brazdat e hapura,

brazdat që mbajnë

farat e reja që kanë zënë të mbijnë.

Flokët e dëndura

si një tufë fijesh bari

era e ngrohtë e prillit t'i përkund.

Duart e tua —

të mëdha e plot vena,

balli —

i qetë, ende pa një rudhë.

— Dhe mjafton që ti me duart
të prekësh plisat e butë në ugar
e si plug t'i futësh thellë në tokë
dhe do të mbijnë luledjelli me kurorat —

ar

dhe pambuku —

dëborë

do të bjerë në bohçe flokë-flokë.

Vetëm një grimë, vetëm një grimë duart e tua të
shkojnë

dhe të derdhet qumështi-mjaltë në kova
dhe rrugët e kooperativës qumësht të kundërmojnë.

Mjafton që ti

pemishtet t'i vështrosh —

dhe zë e çahet pjeshka

dhe piqen zerdelitë

Dhe rrushtë rëndojnë në vreshtë e në kosh,
kërcyell i misrit thyhet nga kallinjtë!

Mjafton që ti

të hidhesh në valle

e lehtë si mjegull,

si pemë me lule —

e bukur

dhe do të të vënë në mes djemtë
si venë retë

malet

dhe do të kundrojnë me sytë e qeshur, të lumtur.

Dhe kur në mes valles

sytë e tu të kthjelltë

papritur dikë do të pushtojnë, Vangjeli,

do të çahet një def,

do të krisë një kënetë

dhe grimcat e pluhurit do të bien si oriz.

Dhe kur në dasmën tënde

fusha

si dasmorë të nis boçet e pambukut, bostanet e
pjekura e rrushtë

dhe unë, Vangjeli,

në s'ardha atë ditë

vargjet e kësaj vjershe

do të ti sjell si krushq!

KUR VJEN PRANVERA...

Dëbora shkriu...

Era e ngrohtë drurëve
u lëkund kaçurelat e gjelbra tani.
Dhe zënë e bredhin fëmijët
përtërihen të rriturit,
ç'mrekulli, ç'mrekulli!

Toka gufon, s'i mban dot lulet,
edhe shkëmbi pëlçet e lule nxjerr,
retë shkrifërohen
si grifa të bardha,
qielli ngjyrën e qumështit merr.

Kuajve në buzë u bie erë e barit,
u bie erë e tërfilit në kokë
dhe s'qëndrojnë të mirët një grimë në stalla

dhe duan të mbrihen, të fluturojnë me karrocata!

Kërcejtë e njomë të grurit pushtojnë njëri-tietrin,
pa vështro, sikur thonë, ç'tokë e butë, ç'tokë e
ngrohtë...

Dhe puthen nga gëzimi —
sikur më shpejt duan të piquen
e të ronisin në hambarët e rinj kokrrat.

Rreth telave telefonikë cicërijnë zogjtë
sikur të kenë marrë lajmthirrjen e parë
pranverore..

gjithshkaje: barit e drurëve, zogjve
e kuajve të mirë në
stalla
pranvera u dha diçka më të re, më tokësore...

NJERIU QË QESHI PËRBALLË VDEKJES

Ramiz Varvaricës

Re.

Shokët shkundën nga flokët pluhurin dhe ciflat
e predhave,

mposhtën dhëmbjen

në sy,

mposhtën hidhërimin e humbjes në zemra,
të humbën

ty.

Re.

Malet e Spanjës u tronditën nga ajo humbje.

Kur u ike ti

sikur u iku përjetësia e borës, bukuria e
mjegullnajave...

Tokës spanjolle

i dridhej në sy imazhi i rrallë i grunajave.

Mijëra kilometra larg
malet e Shqipërisë tronditjen e maleve të Spanjës
ndjenë,
nga ajo humbje e thellë
gurgulluan,
lëvizën,
u shtynë
sikur pranë teje vetëm për një çast të venin.

Ike Ramiz, me atë qeshje të madhe
që na hyn në zemra
nga fotografia jote
ti kështu afroresh drejt nesh —
me atë heshtje
ti mbete si njeriu që dinte të qeshte më bukur në
botë.
Kështu mund të qeshin vetëm ata që dashurojnë
që dinë të vdesin për tokën e për njerëzit.

LIRIKË

Hyri grigja me këmborë në këngën e saponisur të
mbrëmjes,

aromat e qumështit

pikuan

mbi kristalet e vesës në barin e dendur.

Dhe erdhi baresha

Këngën mbi kullotë

e përtej staneve duke shpërndarë.

Të dukej se kish vënë pranë çdo tingulli

një qëngj leshbutë,

të bardhë.